رسول الله صلی الله علیه وسلم از روزه ی «وصال» - یعنی روزه گرفتن دو روز پیاپی یا بیشتر، بدون افطار یا خوردن چیزی - منع فرمود. صحابه گفتند: شما خود روزه ی «وصال» می گیرید؟ فرمود: «من مانند شما نیستم؛ به من آب و غذا داده می شود».

از ابن عمر رضی الله عنهما روایت است که می گوید: رسول الله صلی الله علیه وسلم از روزه ی «وصال» - یعنی روزه گرفتن دو روز پیاپی یا بیشتر، بدون افطار یا خوردن چیزی - منع فرمود. صحابه گفتند: شما خود روزه ی «وصال» می گیرید؟ فرمود: «إِنِّي لَسْتُ كَهَيْئَتِكُمْ، إِنِّي أُطْعَمُ وَأُسْقَى»: «من مانند شما نیستم؛ به من آب و غذا داده می شود». و در روایت ابوسعید خدری رضی الله عنه آمده است: «فَأَيُّكُمْ أَرَادَ أَنْ يُوَاصِلَ فَلْيُوَاصِلْ إِلَى السَّحَرِ»: «هریک از شما می خواهد روزه ی وصال بگیرد، باید روزه اش را تا سَحَر ادامه دهد (نه بیشتر)».

[صحیح است] [متفق علیه]

رسول الله صلی الله علیه وسلم از سر دلسوزی و مهربانی، صحابه را از روزه ی وصال نهی می کند؛ اما صحابه که مشتاق کسب فضل و خوبی و مواردی هستند که ایشان را به الله متعال نزدیک می کند و جهت اقتدا به رسول الله صلی الله علیه وسلم که خود روزه ی وصال می گرفت، تمایل خود را به روزه ی وصال ابراز می کنند و خطاب به رسول الله صلی الله علیه وسلم می گویند: تو خود روزه ی وصال می گیری؛ و رسول الله صلی الله علیه وسلم به آنها خبر می دهد که کسی به او آب و غذا می دهد، اما هریک از شما قصد روزه ی وصال و ادامه دادن روزه اش دارد، تا سحر روزه اش را ادامه دهد نه بیشتر؛ چراکه شریعت اسلام آسان بوده و مشقت و سختی و غلو و افراط در آن جایی ندارد. و روزه ی وصال برای آنها مصداق عذاب و شکنجه ی نفس و هلاکت آن می باشد درحالی که الله متعال هیچکس را به اندازه ی توانش مکلف نکرده است. و از طرفی آسانگیری سبب باقی ماندن عمل و استمرار آن بوده و رنج و خستگی به دنبال ندارد و با عدالتی همراه است که الله متعال در زمین قرار داده است و عبارت است از: انجام عباداتی که الله متعال خواسته و برآورده کردن نیازهای ضروری نفس که حیاتش به آنها وابسته است.

http://sunnah.global/hadeeth/fa/show/4524